

**CRÍTICA
 DANSA**

Gelabert, Santos i Perejaume fan pujar el Grec a la muntanya de l'èxit

La Banda Municipal de Barcelona llueix en la inauguració del festival d'estiu

SANTI FONDEVILA

'La muntanya al teu voltant'
Coreografia i direcció: Cesc Gelabert.
Música: Borja Ramos i Carles Santos.
Escenografia: Perejaume

TEATRE GREC

17 de juny

El que l'encerta, l'endevina, i sembla que Ricardo Szwarczer ha fet diana en l'espectacle inaugural del que serà el seu últim Grec. El director menys català dels que ha tingut el festival de Barcelona -sigui dit com una constatació i res més- diu adéu amb un encàrrec sobre la dansa catalana per excel·lència: la sardana. Un encàrrec molt merescut per Cesc Gelabert, un dels coreògrafs més internacionals del país i que va aconseguir una calorosa recepció en la

primera de les dues úniques funcions. Natural, perquè *La muntanya al teu voltant* té prou al·licients plàstics, sonors i coreogràfics per seduir els espectadors, encara que, diríem, només aconseguixi emocionar en alguns moments, com aquell en el qual la sardana d'una part dels ballarins dialoga amb la dansa contemporània fins a transformar-se en una doble rotllana.

El coreògraf assumeix una revisió molt personal de la història de la sardana sense cap fil conductor ni cap mena de dramaturgia. O fa des de el seu terreny preferit: el de l'abstracció al servei d'una reflexió. En aquest cas, el misteri de la presència del ballarí. I aquest misteri ens mostra tot el seu

potencial en aquelles frases coreogràfiques de grup i els duets, bastant per sobre de les evolucions individuals i, fins i tot, dels dos solos que Gelabert es reserva. Són magnífics els grups de l'inici de l'espectacle amb composicions visuals molt pictòriques i realment atàviques. És fantàstic el joc de serp que compon amb els ballarins de la seva companyia i els sardanistes convidats, i que ens recorda lleugerament les evolucions de la gran Pina Bausch. La cal·ligrafia de Gelabert esdevé en aquest moment bellesa, que acarona da per les notes de la sardana, que fa que brolli l'emoció.

Combinació de música, espai i moviment, l'espectacle gaudeix d'unes molt encertades decisions escenogràfiques de Perejaume. Per exemple, al col·locar la Banda Municipal de Barcelona a sobre d'una bastida tocant a la paret de la muntanya concentra les accions coreogràfiques a la part davantera del escenari i les apropa als espectadors. Així mateix, el joc del pintor escenògraf, que omple amb diverses catifes circulars el terra focalitzant el moviment. Per nosaltres, l'element definitiu que lliga la creació i la fa lluir és la partitura de Borja Ramos. Es tracta d'una composició en què les formes atonals es barregen amb harmonies i unes serialitzacions amb marcat caràcter èpic i, per això, emocionants. El músic construeix una sonoritat contemporània arrelada en la tradició més sentimental. I s'ha de dir que la interpretació de la Banda Municipal de Barcelona, amb Salvador Brotons a la batuta, va ser magnífica, i en bona part els calorosos aplaudiments del final van ser per a ell i els seus músics.

Cesc Gelabert construeix una coreografia que brilla en els grups, més que en els seus solos. JOSEP AZNAR